

"Ο Γεωργός και τα παιδιά του" (μύθος του Αισώπου, παιδικό παραμύθι)

Κάποτε ένας γεωργός αρρώστησε βαριά. Κάθε μέρα που περνούσε όλο και χειρότερευε. Τότε κατάλαβε ότι πλησιάζει το τέλος του και κάλεσε κοντά του τους δύο γιους του , που ήταν δυνατά και γεροδεμένα παλικάρια, αλλά είχαν ένα μεγάλο ελάττωμα : την τεμπελιά.

Με αδύνατη και κουρασμένη φωνή τους είπε:

- "Παιδιά μου εγώ τώρα φεύγω απ αυτόν τον κόσμο και αφήνω στα χέρια σας ό,τι έχω. Εγώ δούλεψα όσο μπορούσα. Τώρα είναι η σειρά σας να δουλέψετε για να μη χαθούν όλα αυτά που θα σας αφήσω. Μέσα στο αμπέλι λοιπόν σας έχω αφήσει όλη μου την περιουσία. Τον θησαυρό τον έχω κρύψει πολύ καλά αλλά αξίζει τον κόπο που θα κάνετε για να τον βρείτε γιατί θα σας κάνει πλούσιους. Προσέξτε όμως καλά. Θα είναι δικός σας μόνο αν τον βρείτε χωρίς να χαλάσετε τα κλήματα από το αμπέλι. Και κάτι ακόμα : να τον μοιράσετε δίκαια...."

Και μ' αυτά τα λόγια αποχαιρέτησε τα παιδιά του. Τα παιδιά πέρασαν μέρες λύπης . Τα τελευταία λόγια του πατέρα τους ερχόταν συνέχεια στο μυαλό τους. Έτσι ένα ωραίο πρωινό στις αρχές της άνοιξης πήραν από ένα τσαπί κι από ένα κλαδευτήρι και τράβηξαν κατά το αμπέλι. Όταν έφτασαν λοιπόν στο αμπέλι κοίταξαν ολόγυρα πολλή ώρα. Κανένα όμως σημάδι δεν έδειχνε πως εκεί μπορούσε να είναι ο θησαυρός.

- Νομίζω ότι πρέπει να σκάψουμε βαθιά όλο το αμπέλι. Έτσι όπου και να βρίσκεται θα τον βρούμε είτε ο ένας.
- Να μη χάνουμε λοιπόν καιρό , είπε ο δεύτερος.

Με τις τσάπες τους έσκαβαν βαθιά στο χώμα και το αναποδογύριζαν.

- -Τα κλαδιά μας εμποδίζουν , είπε ο ένας.
- -Ας τα κλαδέψουμε είπε ο άλλος.

Συνεχίζοντας έτσι έφτασαν στο τέλος. Έσκαψαν και την τελευταία πιθαμή αλλά ο θησαυρός πουθενά! Απογοητευμένοι γύρισαν στο σπίτι τους...

Πέρασε καιρός ήρθε το Καλοκαίρι και στη συνέχεια το Φθινόπωρο . Ήταν η εποχή να τρυγήσουν και τα δύο αδέλφια ξεκίνησαν πάλι για τ' αμπέλι. Μα εκεί , με μεγάλη έκπληξη είδαν τις βέργες με τόσα πολλά σταφύλια που ακουμπούσαν τη γη! Άρχισαν με χαρά να κόβουν τα σταφύλια , να γεμίζουν τα κοφίνια και να τα σωριάζουν στα πατητήρια. Η σοδειά του αυτό το χρόνο ήταν... θησαυρός! Πουλούσαν τα σταφύλια και άλλα τα έκαναν κρασί και το πουλούσαν κι αυτό. Κι έπαιρναν χρήματα , τα σώριαζαν πάνω στο τραπέζι και τα μοίραζαν δίκαια, όπως τους είχε πει ο πατέρας τους.

Έτσι θησαυρό μπορεί να μη βρήκαν , όμως οι κόποι τους ξεπληρώθηκαν με το παραπάνω!